

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.502 van 27 april 2026
in de zaak A. 236.565/VII-41.507**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Verkeyn
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Kaïrostraat 85
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 juni 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 272.365 van 6 mei 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 261.115 van 21 oktober 2024 is het debat heropend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laura Trigaux, die *loco* advocaat Charlotte Verkeyn verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in arrest nr. 261.115 van 21 oktober 2024. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van artikel 40ter, § 1, en artikel 40bis *iuncto* artikel 62, § 2, *iuncto* artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 2 *iuncto* artikel 7 *iuncto* artikel 16 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG' (hierna: richtlijn 2004/38), van de artikelen 20, 21, 45 en 56 van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoekster artikel 40ter van de vreemdelingenwet en de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt het in het bestreden arrest als redelijk om te eisen dat een familielid van een dynamische Belg aantoonst zelf meer dan drie maanden in een andere lidstaat van de Europese Unie dan België te hebben verbleven en er bij die referentiepersoon te hebben ingewoond, omdat dit in lijn is met artikel 7 *iuncto* artikel 16 van richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 november 2014 in de zaak C-456/12, *O. en B. tegen Nederland* (hierna: arrest *O. en B.*) Verzoekster had echter aangevoerd dat artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet in de eerste plaats een internrechtelijke bepaling is, die wel gunstiger, maar niet strenger mag worden toegepast dan de Europese bepalingen betreffende de hereniging van een familielid met een burger van de Europese Unie in een andere lidstaat van de Europese Unie dan die van de nationaliteit van die burger. Volgens verzoekster gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte hieraan voorbij.

Bovendien oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat afzien van de voormelde vereisten, zou neerkomen op een onterechte toepassing van richtlijn 2004/38/EG op de situatie van een familielid van een dynamische Belg. Verzoekster laat gelden dat zij met een dergelijk oordeel als

familielid van een dynamische Belg net wel strenger behandeld zou worden dan een familielid van een Unieburger die naar een gastland komt. Volgens verzoekster vergeet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet als internrechtelijke bepaling zo moet worden toegepast dat die strengere behandeling zich niet voordoet. Conform die correcte wetstoepassing kan niet worden verwacht dat naast de referentiepersoon ook het familielid in het gastland is geweest, laat staan dat het redelijk is om een langdurig verblijf en inwoning in dat land te vereisen. Door anders te oordelen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vervolgt dat de kritiek in haar tweede annulatiemiddel niet wordt beantwoord in het bestreden arrest. De grief dat artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet een internrechtelijke bepaling betreft zonder voorwaarden inzake langdurig verblijf in een gastland en inwoning daar van het familielid bij de referentiepersoon, waardoor de voormelde strengere behandeling wordt uitgesloten, wordt niet weerlegd door gewoon te stellen dat op een dergelijke wijze oordelen een gelijke behandeling impliceert als een familielid van een Unieburger in een gastland op het vlak van de toepassing van richtlijn 2004/38/EG. Volgens verzoekster is dit in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoekster acht het overigens verwarrend, dubbelzinnig of zelfs tegenstrijdig om enerzijds met verwijzing naar richtlijn 2004/38/EG te oordelen over de redelijkheid van de op haar toegepaste voorwaarden en anderzijds in antwoord op verzoeksters kritiek dat artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet niet strenger of zelfs ruimer mag worden toegepast dan die richtlijn, te antwoorden dat de toepassing van de meergenoemde richtlijn op haar niet mogelijk is. Zij acht aldus artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en artikel 149 van de Grondwet geschonden.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoekster artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet en de “ondergrenzen” van artikel 2 *iuncto*

artikel 7 *iuncto* artikel 16 van richtlijn 2004/38 *iuncto* de artikelen 20, 21, 45 en 56 van het VWEU geschonden.

Verzoekster herinnert eraan dat artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet, als bepaling die van toepassing is op het familielid van een dynamische Belg, in de eerste plaats een interne situatie betreft, die weliswaar is te vergelijken met de situatie van het familielid van een Unieburger in een gastland, maar uitsluitend om te vermijden dat de eerstgenoemde situatie strenger wordt behandeld dan de laatstgenoemde. Er anders over oordelen schendt volgens verzoekster niet enkel die wetsbepaling, maar ook de in het eerste cassatiemiddel opgesomde Europese bepalingen, waarbij zij erop wijst dat richtlijn 2004/38 niet rechtstreeks toepasbaar is op de eerste, interne situatie. Verzoekster heeft er voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen dat ook in het VWEU niet de voorwaarde wordt gesteld dat het familielid de referentiepersoon zelfs maar ooit moet hebben vergezeld naar een gastland waar de referentiepersoon activiteiten uitoefent.

Artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40*bis* van die wet, hetgeen volgens verzoekster betekent dat de situatie wordt beoogd van een Belg die in een gastland wil worden herenigd met een familielid en niet naar de situatie waarbij die Belg nadien terugkeert naar zijn eigen land, ongeacht of deze laatste situatie al dan niet rechtstreeks onder het toepassingsgebied valt van richtlijn 2004/38. Volgens verzoekster voorziet artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet overigens evenmin in de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde cumulatieve voorwaarden, maar betreft het familieleden ten laste die de referentiepersoon vervoegen of begeleiden. Daarom acht zij ook dit artikel geschonden.

Verzoekster vervolgt dat er te dezen trouwens bewijzen zijn van het ten laste zijn en van de gezinscel, die evenwel buiten beschouwing zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing en pas in het bestreden arrest voor het eerst inhoudelijk worden beoordeeld.

Verzoekster voert verder aan dat artikel 2 van richtlijn 2004/38 gezinshereniging met ascendenten van een Unieburger in een gastland mogelijk maakt als zij ten laste zijn van die referentiepersoon. Er kan dus niet wettig worden geoordeeld dat voor ascendenten van een dynamische Belg strengere voorwaarden gelden.

Ten overvloede merkt verzoekster op dat zelfs in het geval van een terugkeer naar het land van de nationaliteit van de referentiepersoon, zijnde de situatie die werd beoordeeld in het arrest *O. en B.*, nergens uit blijkt dat redelijk kan worden vereist dat het familielid bij die persoon heeft ingewoond in een gastland en daar zelf langdurig heeft verbleven.

Verzoekster vindt dat haar situatie ook kan worden vergeleken met deze van een familielid van een Unieburger die weliswaar verblijft in de lidstaat van zijn nationaliteit, maar overeenkomstig artikel 45 of 56 van het VWEU economische activiteiten (grotendeels) uitoefent in een andere lidstaat. Zij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin het mogelijk wordt geacht dat zo een familielid in bepaalde situaties een afgeleid verblijfsrecht rechtstreeks kan ontleen aan het desbetreffende artikel van het VWEU.

Voor zover al kan worden aangenomen dat de aanvankelijk bestreden beslissing een motivering beoogt over de eventuele toepasbaarheid van artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet, zijn volgens verzoekster de in die beslissing gestelde en in het bestreden arrest aanvaarde voorwaarden niet alleen in strijd met die paragraaf en met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, maar gaan die voorwaarden ook in tegen het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2004/38, en de artikelen 20 en 21 (vrij verkeer van personen), 45 (vrije verrichtingen van werkzaamheden) en 56 (vrije verrichting van diensten) van het VWEU. Verzoeksters kritiek hieromtrent wordt niet beantwoord met de loutere stelling in het bestreden arrest dat zij niet aantoont hoe de weigering van haar verblijf de verdere uitoefening van de activiteiten van de referentiepersoon in

Spanje verhindert. Die activiteiten zijn volgens haar duidelijk, maar van de referentiepersoon kan geen permanente aanwezigheid in Spanje worden verwacht uit schrik dat verzoekster niet in België kan verblijven.

Verzoekster laat nog gelden dat het bestreden arrest slechts gedeeltelijk oog heeft voor de parlementaire voorbereiding over de verhouding van de interne tot de Europese regelgeving ter zake en onvoldoende rekening houdt met arrest nr. 244.960 van 24 juni 2019 van de Raad van State. De in de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest gehuldigde opvatting heeft volgens verzoekster zelfs tot gevolg dat familieleden van een dynamische Belg ongelijk worden behandeld in vergelijking met familieleden van een Belg die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, maar van wie die familieleden afhankelijk zijn zodat *de facto* van hen niet kan worden verwacht dat zij het grondgebied van de Europese Unie verlaten omdat het VWEU zich ook daartegen verzet.

7. In een derde middelonderdeel acht verzoekster de annulatiebevoegdheid overschreden, waarvoor zij verwijst naar de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, in samenhang met de artikelen 39/65 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2, 7 en 16 van richtlijn 2004/38 *iuncto* de artikelen 20, 21, 45 en 56 van het VWEU *iuncto* artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing enkel betrekking heeft op richtlijn 2004/38 en artikel 40*bis* zonder artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich met de overwegingen in het bestreden arrest inzake de toepassingsvoorwaarden van het VWEU in de plaats stelt van het bestuur en zodoende zijn annulatiebevoegdheid overschrijdt. Dit geldt specifiek voor het motief dat verzoekster niet duidt waarom de voortzetting van de activiteiten van de referentiepersoon in Spanje noopt tot haar aanwezigheid in België.

Verzoekster ziet een tweede overschrijding van de annulatiebevoegdheid hierin, dat in de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing alleen gewag wordt gemaakt van een huurovereenkomst en betaling van een huurwaarborg voor een vakantieverblijf in Spanje, reisverzekeringen en bewijs van registratie door de Spaanse autoriteiten van de referentiepersoon en haar dochter, terwijl er ook bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon en van mantelzorg door die laatste, gedateerde foto's van de referentiepersoon en de verzoekster in Spanje en bijbehorende motivering met uitleg zijn bezorgd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt een aantal stukken uit het administratief dossier die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing worden vermeld, om vervolgens te besluiten dat deze stukken niet aantonen dat verzoekster in het gastland heeft verbleven bij de referentiepersoon. Zo overweegt de rechter dat niet kan worden uitgemaakt welke foto's van het familieleven in Spanje zijn genomen en dat niet wordt verduidelijkt op welke manier daaruit kan worden afgeleid dat is voldaan aan de voormelde voorwaarden. Tot die laatste bevinding komt de rechter ook voor het attest van mantelzorg, dat hij vermeldt samen met de bewijzen van ten laste zijn. Ook bij de beoordeling in het kader van de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM wordt dat attest onderworpen aan een inhoudelijke beoordeling, waarbij wordt overwogen dat er onvoldoende bewijs is van een afhankelijkheidsrelatie omdat het attest de oorzaak van de mantelzorg niet vermeldt en er niet uit blijkt hoe lang verzoekster die zorg behoeft.

Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid overschrijdt door voor het eerst inhoudelijke motieven uit te werken op basis van in de aanvankelijk bestreden beslissing vergeten stukken. Bovendien ontnemt hij verzoekster zo een nuttige beroepsmogelijkheid, aangezien zij zich niet met kennis van zaken kan verweren tegen een voor het eerst in het bestreden arrest opgeworpen inhoudelijke argumentatie die aan bepaalde stukken bewijswaarde ontzegt.

8. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster met betrekking tot het tweede middelonderdeel toe dat artikel 40*ter*, § 1, van de

vreemdelingenwet niet strenger mag worden uitgelegd dan bij de toepassing van de Europese regels inzake het VWEU. Door van verzoekster een lang verblijf in het buitenland en inwoning bij de referentiepersoon te verwachten, wordt zij in strijd met het voormelde artikel 40ter, § 1, beschouwd als een “ondynamische” Belg. Noch de verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich in de plaats stellen van de wetgever bij een vermeende lacune in de wet.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel voegt verzoekster toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor de inhoudelijke beoordeling van bepaalde stukken de zaak had moeten terugsturen naar de verwerende partij doch niet zelf die beoordeling had mogen maken. Met het bestreden arrest wordt de mogelijkheid van tegenspraak immers onzegd aan verzoekster.

Beoordeling

Eerste en tweede middelonderdeel

9. Verzoekster richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “geen voorwaarde aan de wet en aldus de interne, nationale bepalingen [heeft] toegevoegd, door te vereisen dat de verzoekende partij aantoont dat de Belgische onderdaan in Spanje verbleef volgens de bepalingen van [richtlijn 2004/38] en zij in Spanje met hem een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd en te stellen dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij in Spanje verbleef voor meer dan drie maanden” en dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet kennelijk onredelijk voor[komt] betreffende het aantonen van het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in Spanje te stellen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij bij de referentiepersoon inwoonde in Spanje voor haar komst naar België”.

10. Naar luid van artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, zoals het gold bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, worden als

familieelid van de burger van de Unie beschouwd, “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Artikel 40*ter*, § 1, van vreemdelingenwet, zoals het gold bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, bepaalt dat “[d]e familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie”.

11. Uit de bewoordingen van artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet blijkt op zich onvoldoende of het enkele feit dat de Belgische gezinshereniger in het verleden ooit zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend volstaat opdat een aanvraag zoals in de voorliggende zaak onder de toepassing van deze bepaling zou vallen.

Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de aanpassing van het voornoemde artikel 40*ter* met de wet van 4 april 2016 ‘houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen’ wordt ook beoogd “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (*Parl. St. Kamer*, 2015-2016, nr. 54K1696/1, 7). Wat het te wijzigen artikel 40*ter* betreft, wordt uit dit arrest de verwijzing geciteerd naar “de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend,

toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd” (*ibid.*, 28). Nog wat het te wijzigen artikel 40ter betreft, wordt in de memorie van toelichting aansluitend geciteerd uit het arrest *O. en B.*:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.”

12. Uit het voorgaande blijkt dat de wetgever artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd om een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend toe te laten in België te verblijven met zijn in artikel 2.2 van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden “die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven”. Met de verwijzing naar artikel 21 van het VWEU en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande, heeft de wetgever ook

aangegeven dat het meergenoemde artikel 40*ter* moet worden uitgelegd in het licht van het Unierecht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest *O. en B.* uitdrukkelijk gesteld dat het “dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan”.

Waar artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet het afgeleide verblijfsrecht uitdrukkelijk heeft verbonden aan het VWEU, kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat de Belgische wetgever een gunstiger toepassing van deze bepaling zou hebben voorzien dan de Europese bepalingen betreffende gezinshereniging met een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voorwaarde toevoegt aan artikel 40*ter*, § 1, *iuncto* artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet door te eisen dat de derdelander-aanvrager samen met de gezinshereniger gevestigd had moeten zijn in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Verzoeksters kritiek faalt in die mate naar recht.

13. Volgens verzoekster voldoet het antwoord in het bestreden arrest op haar kritiek dat artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet een internrechtelijke bepaling is zonder voorwaarden inzake langdurig verblijf in een gastland en inwoning aldaar van het familielid bij de referentiepersoon, niet aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Na artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de huidige zaak, en de daarbij horende relevante parlementaire voorbereiding te hebben geciteerd, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) zodat de verzoekende partij geenszins kan voorhouden dat de bestreden beslissing met de verwijzing naar het arrest O.B. van 12 maart 2014 de latere interne wetswijziging negeert. Uit de voormelde rechtspraak blijken twee voorwaarden opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst: ‘(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht)

en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendigd hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.’

Artikel 7, lid 2 van [richtlijn 2004/38] bepaalt:

‘2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).’

Gelet op het feit dat inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de wetgever specifiek heeft aangegeven de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12, waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst, stelt de Raad vast dat bij het niet voldaan zijn aan één van beide voorwaarden reeds kan vastgesteld worden dat *in casu* geen aanvraag op grond van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan ingediend worden daar geen beroep kan gedaan worden op artikel 21 van het VWEU of de Burgerschapsrichtlijn of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

De verwerende partij heeft derhalve geen voorwaarde aan de wet en aldus de interne, nationale bepalingen toegevoegd, door te vereisen dat de verzoekende partij aantoont dat de Belgische onderdaan in Spanje verbleef volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn en zij in Spanje met hem een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd en te stellen dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij in Spanje verbleef voor meer dan drie maanden. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor betreffende het aantonen van het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in Spanje te stellen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij bij de referentiepersoon inwoonde in Spanje voor haar komst naar België. Het is aldus vereist dat is aangetoond dat de referentiepersoon tijdens het verblijf in de andere EU lidstaat, *in casu* Spanje, een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoekende partij, die daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van [richtlijn 2004/38] genoemde voorwaarden.

Er anders over oordelen en stellen dat artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet zou inhouden dat een familielid-derdelander van een Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, niet zou moeten aantonen dat hij samen met deze Belgische onderdaan in een andere lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar heeft bestendigd, en dat deze onder dezelfde voorwaarden gezinshereniging kan verkrijgen zoals familieleden van EU-burgers die zich in België vestigen, zou neerkomen op een toepassing van richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn voorziet echter uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C 456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).”

Hieruit blijkt duidelijk waarom volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorafgaand verblijf van de aanvrager bij de referentiepersoon in diens gastland in de Europese Unie is vereist voor de toepassing van artikel 40ter, § 1, van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar richtlijn 2004/38 geeft ook geen aanleiding tot een tegenstrijdige motivering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt immers het onderscheid tussen enerzijds de toepassing van deze richtlijn als dusdanig (namelijk “een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid

zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft”) en anderzijds de analoge toepassing van deze richtlijn via artikel 21.1 van het VWEU, die voor een familielid van een Belg aan de orde kan zijn na terugkeer uit het gastland van die Belg nadat tijdens de uitoefening van diens recht op vrij verkeer in het gastland een gezinsleven werd opgebouwd of bestendig met dat familielid.

Verzoekster toont derhalve geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet.

14. Anders dan verzoekster voorhoudt, beschouwt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer en verblijf in een andere lidstaat van de Unie heeft uitgeoefend na zijn terugkeer, niet opnieuw als een statische Belg.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt integendeel vast dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend:

“De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de aanvraag geweigerd wordt daar de verzoekende partij de gezinshereniging aanvraagt met haar schoonzoon van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet waarbij er – volledig conform artikel 40*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet – wordt op gewezen dat dit *in casu* slechts kan indien de Belg gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU), doch dat voor het recht op vrij verkeer *in casu* geen afdoende bewijzen voorliggen, dat het recht op vrij verkeer niet is aangetoond en dat de verzoekende partij zich dan ook niet kan beroepen op artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij als ascendent van een Belg slechts gezinshereniging met haar kinderen kan aanvragen in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet indien de Belg gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het VEU. Nu geen afdoende bewijzen van het recht op vrij verkeer voorliggen – wat de verzoekende partij niet weerlegt, noch ontkracht zoals zal blijken uit wat volgt – kon de verwerende partij, in het licht van het bepaalde in artikel 40*ter*, §1 van de

Vreemdelingenwet, wel degelijk stellen dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Immers enkel aanvragers die aantonen dat er sprake is van het uitoefenen van het recht op vrij verkeer in hoofde van de Belg, kunnen, hoewel de referentiepersoon aldus een Belg betreft waarvoor normaliter de bepalingen van artikel 40*ter*, §2 van toepassing zijn, beroep doen op de bepalingen van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en dit conform artikel 40*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het motief dat het recht op vrij verkeer niet is aangetoond en dat de verzoekende partij zich dan ook niet kan beroepen op artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, volstaat als grond voor het weigeren van de aanvraag om verblijf van meer dan drie maanden.”

Verzoeksters kritiek berust in die mate op een foutieve lezing van het bestreden arrest en mist bijgevolg feitelijke grondslag.

15. Volgens verzoekster houden de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest een ongelijke behandeling in van enerzijds familieleden van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en anderzijds familieleden van een Belg die dat recht niet heeft uitgeoefend, maar met wie een afhankelijkheidsrelatie bestaat waardoor die familieleden op grond van het VWEU aanspraak kunnen maken op een afgeleid verblijfsrecht.

Verzoekster heeft voor de eerste rechter geen schending van het in artikel 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel opgeworpen noch uiteengezet dat er in vergelijking met een andere categorie van aanvragers om gezinshereniging sprake zou zijn van een ongelijke behandeling. Zij vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van cassatie, zodat haar kritiek in die mate onontvankelijk is.

16. Het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

17. Volgens verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zijn bevoegdheid als annulatierechter tweemaal overschreden, namelijk door zelf over te gaan tot een toetsing aan de toepassingsvoorwaarden van het VWEU terwijl deze toetsing niet is uitgewerkt in de aanvankelijk bestreden beslissing, en door bij de beoordeling van de aard en de duur van het verblijf in Spanje en van een eventueel gezinsleven aldaar, gegevens te betrekken waarop in de aanvankelijk bestreden beslissing geen acht is geslagen.

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Hoewel de huidige bepalingen van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet er zijn gekomen, blijkt de voorbereidende werken, na het vaststellen door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van een ontstentenis “van een wetbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd.(...)” [...] en voor de interpretatie van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet conform de voorbereidende werken duidelijk kan verwezen worden naar [richtlijn 2004/38] en arrest C-456/12 van het Hof van Justitie, kan de Raad er niet aan voorbijgaan dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals ook aangegeven door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, die weliswaar woont in de lidstaat van zijn nationaliteit doch economische activiteiten (grotendeels) uitoefent in een andere lidstaat en zich in dat kader regelmatig naar die andere lidstaat begeeft, in bepaalde weloverwogen situaties ook een afgeleid verblijfsrecht kunnen ontlenen rechtstreeks aan andere bepalingen van het VWEU, meer bepaald indien een weigering van een dergelijk verblijfsrecht aan het familielid derdelander tot gevolg heeft dat de betrokken Unieburger ervan weerhouden wordt de rechten die hij ontleent aan het VWEU daadwerkelijk uit te oefenen.

Zo bijvoorbeeld blijkt uit het arrest van de grote kamer van het Hof van Justitie van 12 maart 2014 S. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel en Minister voor Immigratie en Integratie en Asiel t. G. C- 457/12 dat een

afgeleid verblijfsrecht van een familielid derdelander van een Unieburger, onder bepaalde specifieke voorwaarden, rechtstreeks kan ontleend worden aan artikel 45 van het VWEU. Deze zaak betreft Unieburgers die wonen in de lidstaat van hun nationaliteit, doch zich voor hun beroepsactiviteiten regelmatig naar een andere lidstaat begeven zonder er gevestigd te zijn of geweest te zijn. Ook bijvoorbeeld kan artikel 56 van het VWEU blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie een aanknopingspunt zijn, onder welbepaalde specifieke voorwaarden, opdat een familielid derdelander een afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden, zonder dat de Unieburger die referentiepersoon is moet gevestigd zijn in een ander land dan het land van zijn nationaliteit, indien de Unieburger diensten verstrekt in een andere lidstaat (HvJ 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00).

Daargelaten de vaststelling dat uit de aanvraag van de verzoekende partij en de door haar gevoegde motivatie niet duidelijk blijkt dat zij zich beroept op een afgeleid verblijfsrecht rechtstreeks ontleend aan de bepalingen van het VWEU, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont op welke wijze het haar weigeren van een afgeleid verblijfsrecht de Belgische onderdaan ervan zou weerhouden zijn rechten ontleend aan artikel 45 van het VWEU – waarover het in het arrest van het Hof van Justitie C 457/12 gaat – of aan artikel 56 van het VWEU uit te oefenen. Zij toont niet aan dat indien zij geen verblijfsrecht kan verwerven, en zij aldus niet meer in België kan verblijven, dit de referentiepersoon verhindert zijn activiteiten verder in Spanje uit te oefenen. Zij toont niet aan dat haar aanwezigheid in België genoodzaakt is opdat de referentiepersoon zijn activiteiten verder kan blijven uitoefenen in Spanje. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang met het verwijzen in het verzoekschrift naar de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Verzoekster heeft er voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen dat in de situatie van een Unieburger die woont in de lidstaat van zijn nationaliteit doch economische activiteiten (grotendeels) uitoefent in een andere lidstaat en zich in dat kader regelmatig naar die andere lidstaat begeeft, in bepaalde weloverwogen situaties ook een afgeleid verblijfsrecht kan worden ontleend rechtstreeks aan andere bepalingen van het VWEU, meer bepaald indien een weigering van een dergelijk verblijfsrecht aan het familielid derdelander tot gevolg heeft dat de betrokken Unieburger ervan weerhouden wordt de rechten die hij ontleent aan het VWEU daadwerkelijk uit te oefenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest echter vast dat uit verzoeksters aanvraag en de door haar gevoegde motivatie niet duidelijk blijkt dat zij zich beroept op een afgeleid verblijfsrecht, rechtstreeks ontleend aan de bepalingen van het VWEU. Ook in punt 3.2.9 van het bestreden

arrest “kan de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] enkel opnieuw vaststellen dat uit de aanvraag van de verzoekende partij en de door haar gevoegde motivatie niet duidelijk blijkt dat zij zich beroept op een afgeleid verblijfsrecht rechtstreeks ontleend aan de bepalingen van het VWEU”. Verzoekster richt zich niet tegen deze (dubbele) vaststelling in het bestreden arrest, waarvan zij dan ook niet de onwettigheid aantoont.

In het licht van de vaststelling dat verzoekster zich niet duidelijk blijkt te beroepen op een afgeleid verblijfsrecht op grond van het VWEU, is verzoeksters kritiek tegen de vraag of een aantal bepalingen uit het VWEU verzoekster een rechtsgrond kunnen bieden voor een afgeleid verblijfsrecht als familielid van een Belg die economische activiteiten uitoefent in een gastland, niet ontvankelijk. De gebeurlijke gegrondheid van die kritiek kan de strekking van het bestreden arrest immers niet hebben beïnvloed.

19. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met een medisch attest betreffende mantelzorg, foto's van het familieleven in Spanje en de “bijhorende motivatie”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt op welke wijze het medisch attest van mantelzorg door de schoonzoon en dochter voor de verzoekende partij had kunnen aantonen dat zij samen met de Belgische onderdaan in Spanje verbleef. Waar de verzoekende partij wijst op de foto's van het familieleven tevens in Spanje, verduidelijkt zij geenszins welke foto's genomen zijn in Spanje en nog minder waaruit dit zou dienen te blijken. Bovendien zelfs indien het gaat om foto's genomen in Spanje, verduidelijkt zij niet op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat zij meer dan drie maanden in Spanje verbleef en er bij de Belgische referentiepersoon verbleef, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij met bepaalde stukken ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door enkel te wijzen op haar verklaringen in haar motivatiebrief en deze te herhalen, verduidelijkt de verzoekende partij ook geenszins met welke bewijzen dat zij meer dan drie maanden in Spanje verbleef en er bij de Belgische referentiepersoon verbleef,

de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij dient aan te tonen met welke concrete elementen die zij heeft aangevoerd en die betrekking hebben op het aantonen van de voorwaarde dat de referentiepersoon tijdens het verblijf in de andere EU lidstaat, *in casu* Spanje, een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoekende partij, die daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden – voorwaarde om toepassing te kunnen maken van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet – de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In de motivatie bij de aanvraag wordt in dit opzicht enkel gesteld dat zowel de echtgenote van de Belgische referentiepersoon als, op verschillende tijdstippen in het verleden, ook de verzoekende partij zelf, zich op deze tijdstippen bij hem hebben begeven, waarbij verwezen wordt naar het bij de motivatie gevoegde stuk 5. Zij wijst betreffende het verblijf aldaar bij de referentiepersoon over verschillende periodes ook naar de bij de motivatie gevoegde stukken 2, 3 en 6. Uit het administratief dossier blijkt dat het gevoegde stuk 5 bij de motivatie, conform de erin opgenomen inventaris, bewijzen betreft van het ten laste zijn en de gezinscel, meer bepaald het attest mantelzorg, het bewijs dat zij alleenstaande is en artikels betreffende gebreken voor ouderen, alsook bewijzen betreft van bestaansmiddelen (van de referentiepersoon). Stuk 2 betreft een bewijs dat de referentiepersoon en diens echtgenote door de autoriteiten in Spanje geregistreerd werden. Stuk 3 betreft een attest van de directeur van de Padel Club over de activiteiten van de referentiepersoon in Spanje en stuk 6 betreft bijkomende bewijzen van de gezinscel, en meer bepaald foto's. Betreffende de voorgelegde foto's en het attest betreffende de mantelzorg, wordt verwezen naar wat hieromtrent supra werd gesteld. Betreffende de stelling in haar motivatie dat zowel de echtgenote van de Belgische referentiepersoon als op verschillende tijdstippen in het verleden ook de verzoekende partij zelf, alsook betreffende het bewijs dat zij alleenstaande is, de artikels betreffende gebreken voor ouderen en een attest van de directeur van de Padel Club over de activiteiten van de referentiepersoon in Spanje, waarnaar zij verwijst in haar motivatie, verduidelijkt zij niet op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat zij meer dan drie maanden in Spanje verbleef en er bij de Belgische referentiepersoon verbleef, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde stukken en/of verklaringen ten onrechte geen rekening heeft gehouden."

Met de voorgaande overwegingen beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters kritiek dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met bepaalde elementen uit het dossier. Door na te gaan of die elementen in de voorliggende zaak al dan niet pertinent zijn, heeft hij zijn in artikel 39, § 2, bepaalde bevoegdheid als annulatierechter niet geschonden doch heeft hij enkel nagegaan of de verwerende partij er al dan niet toe gehouden was

deze elementen wél uitdrukkelijk in de aanvankelijk bestreden beslissing te betrekken omdat zij gebeurlijk tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt uitdrukkelijk dat verzoekster niet aantoont of niet verduidelijkt op welke wijze zij met de kwestieuze elementen het verblijf en het gezinsleven in Spanje zou kunnen bewijzen, zonder zich zelf hierover ten gronde uit te spreken.

20. Wat verzoeksters kritiek tegen de beoordeling van het stuk betreffende de mantelzorg betreft, dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts “[g]eheel ten overvloede” uiteenzet waarom uit dat stuk geen afhankelijkheidsrelatie van verzoekster ten opzichte van de referentiepersoon kan worden afgeleid.

21. Het derde onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Conclusie

22. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zevenentwintig april tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams